

החברותא

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 431 בס"ד ערש"ק פר' בחוקותי (ספרי) כ"ה אייר תשע"ב

פנינים יקרים

אם בחוקתי תלכו (ויקרא כו, ג) חוקתי מלשון חקיקה להיות נשאר רשימה וחקיקה בלב בדברי תורה.

(שפת אמת)

אם בחוקתי תלכו וגו' (ויקרא כו, ג) רש"י: אם בחקתי תלכו - שתהיו עמלים בתורה. במכס שמוחי נראה שיש חוקים שמעמיהן נעלמים מאתנו ומשפטים (כוללים מצוות) שמעמיהן מובנים. אמנם דרך העמל והיגע בתורה מגיעים לדרגת "יודע שאינו יודע" והיא הכרת האמת שכל מה שנעשה על ידי הקב"ה הוא חוק נעלם מבינתו ועלינו ללכת בהם בתמימות כי כך רצונו יתברך.

אם בחוקתי תלכו (כ"ו, ג) מלשון חקיקה שהם שרש ג' אבות שהם שרש ג' מדות קדושות אהבה יראה ורחמנות שנחלקו לג' מדות תורה עבודה גמ"ח. דייקא בחוקות אלו תלכו הליכה מדרגא לדרגא.

(לקוטי תורה - לבעל התניא)

אם בחוקתי תלכו (ויקרא כו, ג) פי' שלא יעמדו במקום אחד בעבודת השי"ת אלא ילכו בכל פעם ממדרגה למדרגה ושלא יהיו חוזרים לראשונות.

ונפלו אויביכם לפניכם לחרב (ויקרא כו, ח) לכאורה הוי ליה למכתבי חרב, אלא דמזה הנפילה של האויבים נעשית כח הישועה לנצחיות שהוא לחרב, והבן.

ופניתי אליכם וגו' (ויקרא כו, ט) מלשון פנאי. לכל עובד ה' הדבוק בהשי"ת יש פנאי לכל דבר ודבר.

(שיח שרפי קודש ח"ד)

ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלקיהם (ויקרא כו, טז) המלים "כי אני ה' אלקיהם" מרמזות שעם ישראל בכללו דבוקים בשכינה, ואף היחידים הנושרים מן האילן במעשיהם המרוחקים בכח עצם השתייכותם לעם ישראל הרי הם דבקים בה' ובתורת ישראל. וזה סוד נצחיות ישראל, כי הדבק בחי העולמים חי חיי עולמים.

איש כי יפלא נדר בערך נפשות וגו' (ויקרא כו, ז) התורה מראה כאן מה החשיבות שיש לכסף, דאפשר לעשות בו גדון באמרו ערך דבר שנפשו תלוי בו עלי, כשום שהאים מקושר לרכוש והוא נותן את כספו מרכושו כאלו היה זה עצם מעצמו.

ואם גאל יגאלנה ויסף חמישית על ערכך (כ"ז, יג) רמזו בזה אם מלשון עיקר גאל גמטריה ד"ל, רומז על ידי שפלות רוח של הנפש יגאלנה תוכה לפדות הנפש מרשת היצר וכו'.

כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה מות יומת (כ"ז, כ"ט) רמז בזה כל 'חרם' אותיות 'חמר' רומז לגשמייות (חמר חומריות) אשר יחרם יו"ד רמז לקדושה והכוונה כשהנשמה גם נתגשמה מן האדם האדמה אדמת הגוף - ל"א יפדה, עי"ז שיהיה לו שפלות רוח שירגיש בעצמו שהוא לא חכם ולא חקרן ויזכה לפדות עצמו מרשת היצר. מות יומת ימית עצמו בעבודת ה' בתורה ותפלה ואז יזכה ליותם (תקון מאותיות יומת ליותם לשון תמימות).

קורין פרשת במדבר לפני חג מתן תורה משום דכתיב בפרשת במדבר איש על דגלו באותות וגו' (במדבר כ, ב) היינו כל איש על מקומו הראוי לו, וזהו מצות הגבלה.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (במדבר א, א) איתא במד"ר בשלשה דברים ניתנה התורה באש במים ובמדבר ע"כ. רמז אש - שלהבת י-ה הלהט וההתלהבות שבלב לאביהם שבשמים, המים - זו שפלות הרוח ישוב הדעת וצלילות המחשבה, במדבר - זה סמל לצניעות והסתפקות במועם, בשלשתם ניתנה התורה.

(פרפראות לתורה)

האשק שיחת הרא"ש זיע"א אורחא של פסח תשל"ז הובא לזכר ע"י א.א.

אולם גם בתוך הני שערי טומאה, אם יש לו שמץ של הרגשה ושל הנאה שהוא עושה איזה פעולה, זה הוא המסך המבדיל בינו ובין ה' אלקים, ושוב אין את הבחינה של ה' הוא האלקים". מה שהוא מדבר מהרבש"ע זה לא ה' הוא האלקים" רק מצות אנשים מלומדה. כאשר אדם נכנס בהרגל, ויוצא מהיסוד שלו, של "וחטאתי נגדי תמיד", בכל פעולה שהוא עושה אין לו סיפוק מִהַמְזִכָּה - מ"ה' הוא האלקים" שפעל באמצעותו את הפעולה הזו, רק יש לו סיפוק מעצמו, ממה שהוא עשה את הפעולה ועשה דבר גדול. והוא מדבר בשבח עצמו. הוא לא אומר ח"ו שהרבש"ע לא עזר, אבל זה בעצמו הגאון לומר שהוא עשה והרבש"ע עזר לו.

כמו שליוצאי מצרים הראה הרבש"ע באתערותא דלעילא: ראו, אתם שקועים במ"ט שערי טומאה, ואני מוציא אתכם. הם היו שקועים כ"כ בטומאה עד שכמעט טבעו בה - אם לא היו מכירים כי ה' הוא האלקים" היו נשארים תקועים שם - ואז הקב"ה האיר להם באתערותא דלעילא להכיר ש"הקב"ה מצילנו מידם". ועיי' הוא הוציא אותם ממצרים, ועוד היה להם את הזכות שמהם יצא "נעשה ונשמע". גם עכשיו זוהי הדרך להשיג אותו. אחרי שקיבלנו את התורה אנו צריכים לקיים אותה, ולקיים מה שדוד המלך אמר זה קיום התורה - "בהמות", אבל "הייתי עמד". כמו בהמה שחורשת ואין לה מזה כלום, גם לא

זו היא כל עבודת האדם בעולם הזה, ובגלל שאין אנו עוסקים בה יש אצלנו מחלוקת, ויש קנאה ושנאת חנם. כי את המידות הרעות הקב"ה ברא באדם כדי שמהם יכיר את מציאות הקדושה. וכאשר מתעוררת בו מידה רעה עליו להתבונן: מה הרבש"ע רוצה ממני עכשיו ששלח לי את הרוגז הזה? לא בשביל שיריב עם בני אדם, ולא בשביל שינהל ויכוחים, ולא שירצה להשאר הצודק, רק בגלל שהוא שכח מהרבש"ע הוא שולח לו סיבה לעורר אותו באמצעות הרוגז - הבט מי אתה ומה אתה. ומה הוא רוצה ממנו - דביקות. שבאותה התלהבות שהוא מרוגז על השני - שישתוק. כך הוא יכיר את הני שערי טומאה שלו. וכאשר הוא מוצא את עצמו שהוא בעל מדות רעות כאלו, ישאל את נפשו: אם כן איך אני יכול להחזיק מעמד? ויהיה מוכרח להאמין שהכל מהרבש"ע. הוא שלח לו את הרוגז כדי שידע מי הוא, והוא עצר בו שישתוק. וממילא לא יחשיב את עצמו במה ששתק ולא התרגז.

אולם כשהי' בעל דבר' רואה שמהסיבה הזו האדם התחזק ולא נפל, הוא לא שותק לו - הרי הוא לא מתעייף ולא נשבר כמונו - והוא

הסכנה שמא ישכח מי הוא, ואז ממילא יכיר שרק הרחמים הוא פועל את הפעולה הזו שעשה.

וזה כל האדם, שבכל מה שמתגלגל עליו הוא צריך לשמוע את הסיבה מהרבש"ע, שבגלל ששכח לרגע את מצבו שלח לו הרבש"ע תזכורת. והאדם הוא כ"כ 'אין' שחדשים לבקרים צריך להזכיר לו בכל רגע את היסוד של הני' שערי טומאה שלו כדי שיחיה בדביקות. הדביקות היא ההכרה בסיבה, ובגלל שהוא חי בני' שערי טומאה הוא רואה מעצמו שיש סיבה, ומכל פעולה שנפעלת על ידו הוא שומע שיש מְזִכָּה שבגודל רחמיו מזכה אותו בפעולות שהוא עושה.

אך בגלל שאנו חיים בהרגשת חשיבות עצמית, ולא מכירים שהכל הוא הרבש"ע, לכן יש שנאת חנם, שבגללה אנו שרויים בגלות הארוכה. שנאת חנם צומחת מזה ש"כל הנגעים אדם רואה חוץ" - הוא רואה רק את הרע ואת הנגע של השני - "חוץ מנגעי עצמו". לכן הוא רב. אבל אם היה רואה את נגעי עצמו, את הני' שערי טומאה שלו, הוא היה רועד מפחד להתחיל עם החבר. ואז היה מבין שזה שהחבר התחיל אתו זה סיבה מן השמים, מכיון שהוא שכח את דביקות הבורא, את "וחטאתי נגדי תמיד".

- ה -

ומתי יבוא האדם לדביקות הזו, שלא בשמים היא ומלא כל הארץ כבודו? מתי שיכיר את עצמו ואת שפלותו, ואז מן הפעולות שלו

מתחיל להכניס בו גאווה: ראה איך התחזקת! אולם זוהי כל תכלית הבריאה שהאדם יהיה מונח תמיד במצב שלו, וכל פעולה שנעשית על ידו לא יעשנה מצות אנשים מלומדה, רק יחיה בפחד תמידי מהסכנה שמא ישכח שהוא בני' שערי טומאה, וממילא כאשר יעשה איזה פעולה טובה יראה עין בעין שרק ע"י סיבה הוא התחזק. הגנב רואה שרק בגלל סיבה הוא לא גנב, הנואף רואה שע"י סיבה הוא לא ביצע את זממו, והרוצח רואה שע"י סיבה הוא לא הרג. למדריגה הזו הגיע דוד המלך שאמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך", הוא בא לכזו מדריגה שעל כל מחשבה שיצאה ממנו הוא רעד שלא ישכח את "וחטאתי נגדי תמיד".

דוד המלך הגיע למדריגה העליונה של דביקות הבורא, עליו נאמר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", והרבש"ע רצה ללמד אותו ש"אשרי אדם מפחד תמיד". כי אחר שהוא הרג את יצרו הוא סבר שהוא חי עם הרבש"ע ללא צורך בסיבה, ואינו זקוק להכיר את הני' שערי טומאה של עצמו, ובוה איבד את דביקות הבורא שכל פעולה שעושה זה רק הרחמים, ואז אמר "בחנני ונסני צרפה כליותי", ונכשל. לולי שהרבש"ע לקח ממנו את הסיבה הוא לא היה נכשל. בזה הוא למד להכיר את הני' שערי טומאה, ועי"ז הגיע לשיא המדרגה - "וחטאתי נגדי תמיד". כשיודע ש"ס ופוסקים ונותן צדקות ועושה חסד - לא זו המדרגה הגדולה. המדרגה הגדולה היא - "וחטאתי נגדי תמיד", כשאינו שוכח לרגע מהפחד של

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

431 ט

העולם ועד סופו - כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו - שלא יהיה לו שמץ מחשבה שהוא עושה מאומה ויגיע ח"ו להגיד "בחנני ונסני צרפה כליותי וליבני".

דוד המלך עבד הרבה והתייגע עד שהגיע לתכלית רום המדריגות, והרבש"ע הראה לו שבמדריגה הכי גדולה הוא עדיין זקוק לדביקות בשמירה העליונה - "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". וכשאמר 'בחנני ונסני' ונכשל, נוכח לראות שיש רק אחד שהוא מציאות, חוץ ממנו אין שום דבר. אחרי שעבד על עצמו והגיע לתכלית הקדושה הוא סבר שיש לו כח לעמוד לבדו, והרבש"ע הראה לו שכל המדריגות שלו הם רק מתנת חנם ומעצמו אין לו כלום. כל פעולה שהאדם עושה זה רק חנינה מאוצר מתנת חנם, כמו שמשה רבינו ביקש "מאוצר מתנת חנם חננו".

המשך יבוא אי"ה

עצמו יכיר שהכל רחמים. כי איך הוא שנמצא בני שערי טומאה - וחטאתי נגדי תמיד - איך מגיע אליו לעשות כזו פעולה. ואז הוא חי בדביקות - מבשרי אחזה אלוקה. והוא זוכה שהשכינה שורה עליו, והוא זוכה לשבת עם הצדיקים האמיתיים בעולם הזה.

מפני שאדם שהגיע לכוז מדריגה הוא זוכה לבחינה ש"שפתותיו דובבות בקבר". כי אחר שעבד על עצמו להיות בעיני עצמו כמת מונח בקבר, הוא כבר לא חי את העולם הזה, הוא חי את המציאות של הצדיקים האמיתיים, ועושה את הפעולות שלהם. כמו שהם מגינים וממליצים על היהודים, כך היהודי הזה ימליץ עבור כל היהודים, כי הוא חי בעולמם של הצדיקים האמיתיים ולא בעולם הטבע. הוא חי בטבע רק כדי לעבוד בגוף, אבל הוא עצמו מונח בקבר, דהיינו בני שערי טומאה. ובכל פעולה שעושה הוא מתפלל וצועק בקולות שהולכים מסוף

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר משה רובינפלד ומשפ' להולדת הבן

הבה"ח אברהם ישעי'הו קרשינסקי לנישואיו

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערבי 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת

מרת הענה צירל בת ר' זעליג ע"ה נלב"ע כ"ב אייר

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

